

escola

nº 54 - desembre 2011

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
coope-
rativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	4
Ensenyem en Cooperació.	
Nacho Errando	11
Escola de rugbi, escola de vida	13
Els nostres equips de rugbi	14
Sa Tanqueta reprèn la seva activitat	16
Allò que realment és important	
Antoni Rosselló Nadal.	19
Educació Infantil:	
La pepa viatgera	20
Decoram l'escoleta.	22
Qui és qui.	24
Educació Primària:	
Visita al camp d'aprenentatge Orient (1er)	26
Giuseppe Arcimboldo (2on A)	28
El meu poble (2n B).	30
Treballam la narració (3er)	32
Viatge a Eivissa (4t)	34
Un dia de sembra (5è A)	34
Entrevista Mystart (5è).	36
Receptes en anglès (6è)	38
Educació Secundària:	
Narracions (1er).	40
La primera sortida del curs (2on A)	42
Còmics	44
Estimat diari	46
Classe de bojos sempre hem estat	50
El meu PQPI.	51
Dept. Atenció a la diversitat	
Començam jugant i acabam llegint.	52
Magisèries	
Maribel Vilanova	56
Blocaires	
Nosaltres feim la feina i decidim.	
Blai Garcia.	58
Arxiu fotogràfic	60
Repertori festival de Nadal.	62

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

EDITORIAL

...ara que les fulles ballen danses al racó, ara que els carrers estan de festa, avui que la fred du tants records...

Cançó *Quan Somrius*. Josep Thió

S'acaramullen les presses en les paraules. Voldríem que tot estàs al seu lloc, que els ulls no espirejassin quan no ens basta la gramàtica, que la pell no se'n dolgués quan les absències són interminables resignacions que es van fent lloc cada dia que passa entre el fred i el buit que esqueixen les mirades.

Desembre clausura la teringa dels mesos. Obliga a refer els propòsits, a reinventar amb vertigen, però a poc a poc, la llista de cada somni pendent. Ens agafa de la mà i ens col·loca a l'abisme just d'on acaben els dies i comença l'esperança.

Aquella espira dels ulls enyoradissos se'ns clava només un moment en el rostre. Agafam la vida amb fua precisa, voltam el calendari amb la decisió de qui sap que tot acaba però tot es restaura. I ressorgim com a Fènix indulgents. Res no ens ha de tornar a fer el mateix mal; res no ens ha d'aturar, res no vindrà que no puguem superar.

I ens convenç, al final, la il·lusió que aguaita del fred perquè intuïm al darrere la futura primavera adormida.

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Francesc X. Mas Monserrat, Mª Antonia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Impremta LLOPIS

NOVA INCURSIÓ AL MÓN DIGITAL

El primer dia de classe, alumnes de primària i els de secundària se n'han duit una sorpresa en obrir la porta de l'aula: pissarres digitals i projectors han aparegut penjats devora els tradicionals taulers verds, les pissarres de guix de tota la vida. I és que els temps moderns vénen apostant fort per les noves tecnologies. Aquesta magnífica incorporació ha estat possible gràcies a la gentilitat de l'editorial Vicens Vives que ha obsequiat l'escola amb tot aquest equipament. El cost de tot aquest material hagués estat impossible d'assumir per la cooperativa que, com totes les empreses, pateix les conseqüències de la crisi econòmica.

Durant els mesos d'estiu, els socis cooperativistes han fet una brigada de treball i, fil a l'agulla, han muntant tot l'engranatge perquè al començament de les classes tot restàs a punt. Amb aquesta nova infraestructura i els llibres en 3D s'obri el camí de l'entrada d'Internet a l'aula i la interacció en les diferents matèries serà més realitat que mai.

A part d'aquesta novetat, cal esmentar també que des de la Conselleria d'Educació ens han fet arribar al final d'aquest primer trimestre els ordinadors per poder implantar el projecte Xarxipèl-lag al cursos de primer i segon d'ESO. A partir del segon trimestre començaran a funcionar.

ESTRENAM ELS MÒDULS VOLUNTARIS!

Encetat el mes de setembre, Es Lledoner ha obtingut el concert educatiu per a la impartició dels Mòduls Voluntaris, segon curs dels anomenats PQPI (Programes de

Qualificació Professional Inicial). Amb aquests nous estudis, els alumnes que ja han fet un curs de PQPI de qualsevol modalitat (recordem que a la nostra escola es poden estudiar els d'auxiliar d'oficina i de perruqueria) tenen la possibilitat d'obtenir el títol de graduat en ESO, a partir de tres àmbits d'estudis: el de comunicació, el social i el científic-tecnològic.

Per poder tenir una aula pròpia, s'ha fet una petita reforma a l'edifici de secundària: l'aula biblioteca s'ha dividit en dues parts i una d'elles s'ha convertit en aula de Mòduls Voluntaris. La matrícula ha estat un èxit i el grup d'alumnes que formen aquest curs han començat amb il·lusió i ganes de fer feina. Esperem que al final obtinguin la preuada recompensa!

QUATRE ALUMNES, GUARDONATS AMB ELS PREMIS DE SECUNDÀRIA

Quatre alumnes de quart de secundària dels cursos 2010/2011 del col·legi Sant Alfons han obtingut el guardó en cada una de les dues modalitats dels premis per a l'alumnat d'educació secundària convocats per la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears. Aquesta quarta edició dels premis va tenir lloc el passat dimarts 4 d'octubre a les instal·lacions del Teatre Principal de Palma.

Els alumnes Neus Mas Bauzà, Margalida Monserrat Mesquida i Sebastià Roig Coll recolliren el diploma corresponent per haver demostrat durant tota la seva escolarització dins secundària un aprofitament acadèmic amb una mitjana d'excel·lent (igual o superior a 9). Joana Maria Oliver Genovart, per altra banda, fou guardonada amb el premi a l'esforç personal i dedicació mostrats per superar les dificultats durant l'etapa de l'educació secundària. Tots els guardons foren lliurats pel Director General d'Ordenació, Innovació i Formació Professional, el senyor Onofre Ferrer Riera i pel Conseller d'Educació del Govern, el senyor Rafel Àngel Bosch i Sans.

FORMACIÓ DEL PROFESSORAT

Encetat el curs, els nostres mestres i els socis de la cooperativa també comencen les seves classes "particulars": els cursets de formació que permeten la millora professional i ofereixen recursos per millorar la tasca de l'ensenyament.

Les mestres d'educació primària Antònia Serra i Apol·lònia Gomila han fet un curs sobre *Tècniques de dinamització de grup aplicades al desenvolupament de competències a la lectoescriptura*. L'han fet al CEP d'Inca.

Mª Antònia Vaquer ha assistit a un curs organitzat pel CEP de Manacor de 20 hores titulat *Ser tutor a secundària: com acompanyar l'adolescent*. Núria Mora Saiz i Jerònima Muñoz Pomar han fet un curs organitzar per la UCTAIB titulat: *Innovació en direcció d'empreses cooperatives*, d'una durada de 40 hores.

Les tutores de pràctiques dels PQPI d'oficina i perruqueria, Glòria

Monjo i Antònia Maria Mestre, han assistit a un curs organitzat per la Direcció General d'Ordenació, Innovació i Formació Professional sobre coneixements bàsics per a tutors d'FCT i nocions bàsiques sobre l'aplicació FORCET.

2012: ANY INTERNACIONAL DE LES COOPERATIVES

En la 45a sessió plenària de l'Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides, celebrada el passat 31 d'octubre de 2011 a Nova York, es va fer el llançament oficial de l'Any Internacional de les Cooperatives. Amb la declaració de 2012 com a Any Internacional de les Cooperatives, l'ONU pretén que es facin visibles les aportacions del cooperativisme en aspectes importantíssims, com són la seguretat alimentària, la inclusió social i la igualtat d'oportunitats. Celebrar l'Any Internacional de les Cooperatives 2012 és un pas concret cap a la promoció i enfortiment d'aquestes empreses, així com el seu el reconeixement en la contribució al desenvolupament socioeconòmic.

"El moviment cooperatiu representa a quasi mil milions de persones en tot el planeta. Les cooperatives són propietat dels seus socis, són un model empresarial seriós i de pes. Les cooperatives (...) són empreses guiades per valors. Aquests valors defineixen la nostra identitat i la nostra marca i són part del nostre ADN. El nostre model de governabilitat és liderat per les persones".

Pauline Green és la primera dona de la història que assumeix la presidència de l'Aliança Cooperati-

va Internacional. Aquesta reflexió es troba en el seu discurs a l'assemblea de l'ONU en la sessió d'inauguració de l'Any Internacional del Cooperativisme 2012, un any, segons Green, que ens obrirà la porta a una dècada de creixement cooperatiu. Si voleu llegir-lo el podeu trobar en aquesta direcció: http://www.aciamericas.coop/IMG/pdf/pg_ga_speech_es.pdf. I si us interessa escoltar-lo trobareu la versió en anglès subtitulada en castellà en aquest altre enllaç: <http://www.youtube.com/watch?v=UtqhC5GLU6U>.

INAUGURADA L'ESCOLA D'ARS ESCÈNIQUES ES LLEDONER

Na Margalida Estelrich, la nostra mestra teatrera, ja ha tornat de Barcelona amb el seu títol en Direcció de teatre sota el braç. Quatre anys de carrera que tot just ara comença!

En cada una d'aquesta nova etapa de la seva vida, s'ha engrescat en un projecte innovador que ve a omplir un buit important a la comarca on ens trobam. Estam parlant de la creació de l'Escola d'Arts Escèniques Es Lledoner per a joves i adults, que pretén formar futurs actors o, simplement, oferir un espai on, tot aquell qui vulgui, s'acosti a assaborir, tocar, aprofundir i aprendre de tot allò que oferta el món de les bambolines.

La inauguració d'aquesta *Escola d'Arts Escèniques* va tenir lloc el passat dia 24 de novembre a la

Casa de Cultura de Felanitx. El públic assistent, amics i amatents incondicionals del teatre, coneixeren de la ma de la seva directora, na Margalida, l'estructura, objectius i funcions d'aquesta escola, els seus horaris i preus i, sobretot, de quina manera el pla d'estudis està pensat per adaptar-se a les necessitats reals dels potencials alumnes. La presentació inaugural va anar a cura del president de la cooperativa d'ensenyament *Es Lledoner*, Antoni Vicens Massot.

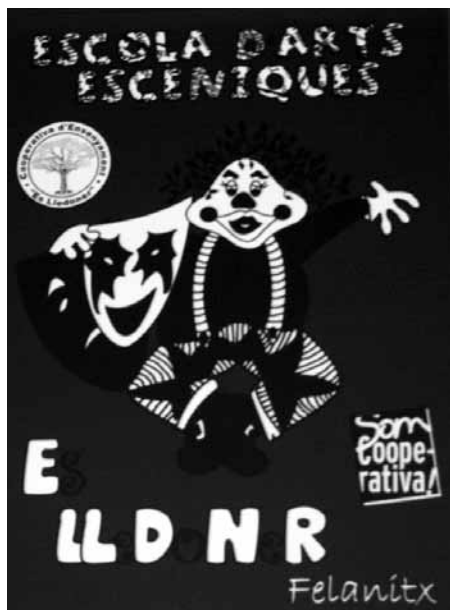
El pla d'estudi per als més joves (fins a 21 anys) està distribuït en tres anys. Les àrees que es treballaran són: Expressió Corporal, Veu, Interpretació i construcció del personatge, Història del Teatre, Cant, Dansa, Representació entre les més destacades. Els horaris són dimarts horabaixa i dissabte dematí i el preu és de 45 €. Quant al teatre per

adults, es durà a terme els dimarts de les vuit i mitja fins a les deu i mitja del capvespre. Riure, treballar la memòria, desinhibir-se, compartir...Aquestes són les assignatures que planteja aquesta proposta teatral.

A part d'aquesta iniciativa, està previst fer cursos monogràfics, per exemple, de relaxació, clown, matx d'improvisació, etc.

Si voleu més informació us podeu adreçar al telèfon 971582223 o bé al correu electrònic *turrisquetes@gmail.com*.

BONS RESULTATS EN TENNIS

Finalitzat el torneig Renault-Llucmajor de tennis, els nostres alumnes de sisè Salvador Binimelis Vecina i Guillem Mestre Mas varen acabar primer i segon classificat respectivament. El partit fou molt igualat i ambdós jugaren demostrant un bon nivell i bona tècnica

d'execució. Endavant i que no sigui el darrer trofeu!

ALTES PUNTUACIONS A LES PROVES IAQSE

Segons l'article 21 de la llei orgànica d'educació 2/2006, en finalitzar el segon cicle de l'educació primària tots els centres han de fer una avaluació de diagnòstic de les competències bàsiques assolides pels seus alumnes. Aquesta avaluació és competència de les administracions educatives i té caràcter formatiu i orientador per als centres i informatiu per a les famílies i per al conjunt de la comunitat educativa.

L'IAQSE (Institut d'Avaluació i Qualitat del Sistema Educatiu) prepara aquestes proves de diagnòstic cada dos anys per al quart curs de primària que permeten a nivell autonòmic determinar l'assoliment d'aquestes competències. Durant el curs 2010/2011 es varen passar als alumnes que enguany fan cinquè. Els resultats no podrien ésser millors: els nostres alumnes han obtingut puntuacions molt elevades en competència matemàtica, en llengua catalana i en llengua anglesa, superant la mitjana establerta en referència a les Illes Balears. Ara es tracta de seguir avançant per afiançar els aprenentatges i refermar els coneixements. Enhorabona!

VIATGE A MONDRAGÓN

Tot celebrant el 25è aniversari de la constitució de la UCTAIB, un grup de vint-i-tres socis de les cooperatives d'ensenyament Gorg Blau, Es Lledoner, CIDE, Aula Balear, Mata de Jonc i Es Liceu organitzaren un viatge des del dimecres 26 al dissabte 29 d'octubre a Euskadi per visitar Mondragón, bressol i futur del cooperativisme a l'estat espanyol. Visitaren les instal·lacions de la Ikastola Arizmendi i la cooperativa industrial FAGOR, tots ells pertanyents al grup Mondragón.

A part de les visites, pogueren assistir també als actes de celebració del 25è aniversari de COCETA. En aquesta celebració, assistiren personalitats del món de la política i de l'empresa cooperativa del país basc i de l'estat espanyol. A part de

les intervencions institucionals, va haver-hi un lloc per a la presentació de Llibre del 25è Aniversari de COCETA. Significativa fou també la ponència de Pauline Green, presidenta de l'Aliança Cooperativa Internacional.

Fetes les visites programades, va haver-hi temps per fer un poc de turisme cultural i gastronòmic per Bilbao i Sant Sebastià.

ES LLEDONER A LA DIADA ESPORTIVA DEL CIDE

No es tractava de participar i de guanyar. Res més lluny: la idea de la diada esportiva que cada any organitza el CIDE dintre del marc de la celebració del dia internacional del cooperativisme és reunir al màxim nombre possibles de socis i, amb l'excusa de l'esport, passar una bona vetllada. Si a més, endevinam amb la pilota, ja hem aconplit amb el summum dels objectius!

Enguany es va celebrar dia 23 de novembre. Entre el CIDE, Aula Balear, Mata de Jonc, Es Lledoner s'aconseguien reunir més d'un centenar d'esportistes participants per abordar amb entusiasme la pràctica del Bàdminton, el Korfball i el Kinball. No se sap qui va guanyar en què, però sí que és cert que el premi final fou la diversió, la bona sintonia i les quatre rialles, que mai no vénen malament. Al final, el trofeu fou un refrigeri al bar del poliesportiu del CIDE. Immillorable!

ELS JOVES. FUTUR DE L'EMPRESA COOPERATI-VA

La Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears, un any més, ha celebrat el Dia Internacional del Cooperativisme que des de l'any 1995 se celebra a tot el món. A més, s'ha organitzat aques-

va protagonitzar l'acte inaugural amb un breu i emotiu discurs en el qual destacà el paper de les dones i la joventut en el món del cooperativisme i va oferir un emocionat record a les dones víctimes de la violència de gènere.

La constitució de la taula presidencial va obrir pas al moment més protocol·lari de la nit. Autoritats d'arreu de l'estat espanyol varen

ta festa tenint en compte també una altra gran fita per al cooperativisme a les Illes: el 25è Aniversari de la constitució de la UCTAIB, un projecte que va néixer amb l'esperança d'esser futur, de ser l'objectiu de vida de moltes de les persones implicades, realitat i promeses complides. La celebració va tenir lloc a Algaida el passat dia 25 de novembre a les instal·lacions del restaurant Binicomprat.

El programa d'actes va ser molt variat i emotiu. Catibel de la Fuente, com a presidenta d'ADECOOP,

acompanyar als més de dos-cents assistents a la celebració. Entre ells, es trobaren el Sr. Francesc Miralles, Batle d'Algaida; la Sra Jerònia Bonafé Ramis, Presidenta de les Cooperatives Agroalimentàries de les Illes Balears; el Sr. Antoni Vicens Massot, President de Unió Cooperatives de Treball de les Illes Balears; el Sr. Fernando Marcén Bosque, President de les Cooperatives Agroalimentàries d'Espanya; el Sr. Juan Antonio Pedreño Frutos, President de

COCETA i el Sr. José Ignacio Aguiló Fuster, Vicepresident Econòmic, de Promoció Empresarial i d'Ocupació del Govern de les Illes Balears.

La lectura del manifest del dia Internacional del Cooperativisme, que enguany tenia com a títol *Els joves: futur de l'empresa cooperativa*, va donar continuïtat a l'acte central d'aquesta celebració. Llegí el text Tomeu Llabrés, gerent de la cooperativa CIDE, que ostenta l'honor d'esser la cooperativa d'ensenyament més antiga de l'estat espanyol.

Potser llavors es produïren els moments més emotius de la nit: La UCTAIB, de la mà del seu president, va voler reconèixer la iniciativa de les cooperatives fundadores de la Unió, agraint-los la primera idea, la primera passa, l'honestedat i l'empenta vessada en la feina en equip i la il·lusió demostrada per les persones i el treball associat. Se'ls lliurarà una distinció commemorativa. Els qui han estat presidents de la UCTAIB des de l'any 1986 també reberen un homenatge i un guardó de la mà de Juan Antonio Pedreño, president de COCETA. I el lliurament del premi COOP a la persona de les Illes Balears destacada pel seu suport al moviment cooperatiu, que enguany va recaure en la persona de Jacqueline Cardell ens va abocar al moment més tendre de la nit.

Jacqueline, més de trenta anys dedicada a treballar en el món del cooperativisme, va rebre molt emocionada el guardó: *m'he jubilat de la feina, però del món cooperatiu no me jubilaré mai!* Li va entregar el premi Antoni Vicens, president de la UCTAIB.

Abans de clausurar l'acte amb la intervenció de tots els convidats a la taula, es va procedir a la signatura oficial de la creació de la Federació de Cooperatives de les Illes Balears, aprovada en una assemblea realitzada entre membres de la UCTAIB i les cooperatives Agroali-

mentàries a principis d'estiu. Aquesta federació significa l'aliança entre dos models cooperatius de les Illes que representen a un centenar de cooperatives. Aquesta federació, segons Malena Riudavets (vicepresidenta d'UCTAIB), té com a objectius principals la representació pública de les nostres cooperatives, tant a nivell institucional com de manera general, la defensa dels seus interessos, el foment i la difusió dels principis i valors del cooperativisme. I sobretot, cerca afavorir la visibilitat del moviment cooperatiu.

El punt final el posà *la Balanguera*, interpretada pels xeremiers. Llavors la festa continuà al voltant de la taula.

Ensenyem en cooperació

Per Nacho Errando

L'individualisme és un dels models d'actuació més arrelats en l'ésser humà. És molt important disposar d'aquesta característica per no ser dependent, per saber-se'n sortir amb èxit de les situacions difícils, per saber sobreviure en èpoques dures. Des de fa ja bastants d'anys, aquest individualisme, sovint molt necessari, s'ha anat glorificant. Tan és així, que ha arribat a ser el tret definitori dels últims trenta anys. : l'individu i les seves aspiracions personals en el centre de tot, de l'economia, de la política, de la sociologia...per damunt de qualsevol altra consideració. I tant s'ha glorificat aquest individualisme que , sovint, hem oblidat altres trets que han estat bàsics en l'esdevenir de les societats: per exemple, la cooperació.

Si ésser individualista és un dels trets que defineixen les persones, cooperar entre elles n'és un altre possiblement més important, mal-

grat actualment estigui més mal considerat. No està de moda cooperar.

I les persones han cooperat fins i tot abans d'inventar-se les societats: era necessari per sobreviure, era fins i tot molt més important que l'individualisme. Quan els éssers humans s'organitzaven en petits clans, abans de descobrir l'agricultura i anaven d'un lloc a l'altre recol·lectant aliments i caçant animals, era la cooperació entre ells allò que feia que tinguessin èxit i no desapareguessin en situacions difícils. Una vegada assentades les societats, una vegada creat l'estat de benestar, és quan l'egoisme ressorgeix i la cooperació va éssent substituïda per l'individualisme, oblidant que tenim totes aquestes seguretats gràcies al fet que ho aconseguim plegats, perquè treballam per un objectiu comú.

Cooperar és saber que el benestar de tots és el meu benestar, que els meus èxits han d'estar orientats dintre dels interessos del meu grup, de la meua família, del meu entorn. Aquell qui té com a model d'actuació la cooperació entén que no han d'existir objectius individuals con-

traris als comuns, que cal que els harmonitzem.

I no podem trobar una època millor que l'actual per poder valorar ambdues actituds: l'individualisme ens ha portat a una enorme crisi que ningú no sap com resoldre. I és molt senzill: tornem al principi, tornem treballar per al bé de tots i evitem que els objectius individuals estiguin en contra dels objectius comuns.

I això com es fa? Educant en la cooperació, no fomentant l'excés d'individualisme, recordant els valors que han permès assolir els millors èxits de la humanitat: el progrés de tots en pau.

l'individualisme ens ha portat a una enorme crisi que ningú no sap com resoldre

Ensenyem cooperació, ensenyem en cooperació. Una cosa tan senzilla i fàcil d'entendre. Nosaltres tenim centres de formació coopera-

tius. Estenguem el concepte, reivindicuem-lo, fem escoltar la nostra veu de cooperativistes. I la millor veu no és altra que l'ensenyament, l'ensenyament de la cooperació.

Nacho Errando:
(València, 1952, edat per esser padri)

És Enginyer tècnic agrícola. Ha fet quasi de tot: ha fundat i impulsat empreses d'hivernacles, de tractament de desinfecció, de conservació de fruits, de moda, de turisme rural...

Ha treballat per al col·lectiu cooperatiu agrari des de 1991 fins el 1997 i posteriorment ha seguit col·laborant com a consultor independent. També ha fet feina com a consultor internacional especialista en cooperativisme en l'àrea del Mediterrani (Algèria, Marroc, Albània). També com a especialista en turisme rural (Marroc, Montenegro, Albània)

Actualment té una vida una mica més tranquil·la: des de fa uns anys viu a la muntanya al Maestrat (Castelló) en una petita localitat i es dedica al turisme rural.

Escola de rugbi, escola de vida.

“En el rugbi hi ha els nostres companys i els anomenem amics. Els altres, que són adversaris, també els anomenem amics. No hi ha enemics al rugbi, per això en acabar el partit ens donem la mà, ens fem un petó o prenem alguna cosa plegats”. Els entrenadors de les categories infantils de la USAP de Perpinyà saben que el seu esport és diferent. I no és diferent perquè es porti una pilota ovalada, només es pugui tirar la pilota cap al darrere o s'hagi de plantar la pilota a la línia d'assaig per fer punts. El rugbi és diferent per tot allò que comença a partir del terreny de joc cap a fora.

Norm Maxwell, ex All Black i ara entrenador del Vigo Rugby, afirma que un dels fets que l'han motivat a venir a l'Estat espanyol a entrenar ha estat que aquí encara es juga a rugbi per amor, a diferència d'altres països, com Austràlia, Nova Zelanda o Anglaterra, on el negoci ha absorbit gran part de la cultura del rugbi. I aquí és on entren els clubs modestos, sense contractes professionals, que fan quilòmetres i quilòmetres cada setmana per poder fer un partit, que sacrifiquen vida personal, laboral i recursos econòmics per tirar endavant un equip. Aquí és on entren clubs com el Dimonis Rugby Club, de Manacor, que enguany segueix fent feina per transmetre la cultura del rugbi. Una cultura que té molt clar que el rugbi serveix per divertir-se, relacionar-se i, també, educar.

Així doncs, des del departament d'educació física i en col·laboració amb Dimonis Rugby Club hem oferit enguany l'ESCOLA DE RUGBI ES LLEDONER, que és dirigeix a nins i nines d'entre 6 i 16 anys i que començà a l'octubre. El seu objectiu és transmetre un fort component educatiu i social, a més de l'esportiu. D'aquesta manera els joves adquireixen unes normes de conducta dins el camp que es transmeten a la vida quotidiana, amb dues bases molt clares: al rugbi no es ve a guanyar, l'objectiu és divertir-se; i en aquest esport tots som una família, ningú guanya sol i ningú perd sol. És més, la modalitat de rugbi que es juga a l'escola és el flag, o també dit tag rugbi, és a dir, sense contacte físic i on els placatges són substituïts per un toc a la cintura per agafar una de les dues cintes que cada jugador porta fermades.

D'aquesta manera es pretén potenciar aquest esport ja en els infants i, sobretot, inculcar la manera de fer i la cultura que hi ha al darrera.

Els nostres equips de Rugbi participen amb bona nota en la I jornada de rugbi flag de Mallorca

La família del rugbi s'eixampla a la comarca. I és que l'Escola de Rugbi ES LLE-DONER que coordina el Dimonis Rugbi Club va participar en la primera jornada de la temporada de rugbi flag. En la diada, que va tenir lloc al camp de Sant Ferran a Palma, la nostra escola va presentar tres equips: un de benjamí (3er i quart de primària), un d'infantil (1er i 2on d'Eso) i un de cadet (3er i 4rt Eso).

A l'Escola de rugbi es vol prioritzar l'ensenyament dels valors d'aquest esport. I la filosofia és clara: és un esport per divertir-se on el respecte al contrari, a l'àrbitre i a un mateix són la clau del bon joc. Si un es diverteix tendeix a jugar bé i si hom juga bé, té més possibilitats de guanyar. Tan és així que els més petits van guanyar cinc dels sis partits i els infantils en van guanyar la meitat. Però el més positiu de la jornada va ser la progressió de tots els jugadors i que palpessin de primera mà què és el rugbi dins un terreny de joc. Divertir-se i gaudir amb l'esport, amb el rugbi.

També cal destacar que la diada va aconseguir aplegar desenes de grups de totes les categories i escoles de Mallorca per viure en germanor aquest esport. Al cap i a la fi, el fet de ser un esport minoritari no implica ser un esport poc nombrós, sinó que resulta ser ben el contrari.

Així doncs, valoram molt positivament la primera jornada de rugbi flag ja que significa la primera pedra per a uns jugadors que tot just fa mes i mig que han tengut el primer contacte amb l'ovalada. Veure els cadets marcar un assaig, un joc mixt on el perfil de cada jugador encaixa a la perfecció o escoltar un benjamí que en acabar el partit entona un "gràcies pel partit" al contrari garanteix a l'Escola que els valors i les actituds del rugbi arriben als més petits.

Animau-vos a provar aquest meravellós esport! Per apuntar-vos a l'escola de rugbi podeu venir a provar l'activitat tots els divendres de 16:00 a 18:00 a l'edifici de secundària. Finalment, volem donar l'enhorabona a tots els que varen participar a la jornada. Salut i rugbi!

Benjamí (3er i 4t de primària)

Infàntil (1er i 2on d'ESO)

Cadet (3er i 4t d'ESO)

Sa Tanqueta reprèn la seva activitat ... i repassa la collita del curs passat

Després d'haver fet la collita d'estiu i entrada la tardor amb saó prima, hem tornat reprendre per cinquè any consecutiu les activitats que realitzam a s'hortet.

Durant el primer trimestre, els alumnes de 6è A d'Educació Infantil han sembrat faves i els del grup B pèsols. Els alumnes dels dos grups de 1r curs d'Educació Primària sembraren gran quantitat de grells, el alumnes de 2n curs enciam de tota casta i els de 3r dues bones parades de llavors d'espinaç. Tots ells mostraren molta d'il·lusió i treballaren com autèntics pagesos.

L'anyada del curs passat fou prou abundant i ben aprofitada per les cuineres que fan el dinar per als nostres alumnes.

Es colliren :

Cols 19 unitats

Pastanagues 3 quilos.

Faves tendres 18 quilos.

Ravenets 18 manats.

Grells 20 manats.

Patates 17 quilos.

Pèsols 10 quilos.

Alls 194 cabeces.

Tomàtiques de casta grossa 32,75 quilos.

Tomàtiques de ramellet 30,5 quilos.

Carabassons 2 unitats.

Pebres tendres 10,9 quilos.

Albergínies 6 quilos.

Cristòfol Fontanet Álvarez
Coordinador hortet escolar

"SA TANQUETA"
Hort escolar ecològic
Cooperativa d'Ensenyament Es Lledoner

Allò que és realment important

Maria, Bel, Antònia, Biel, Francisca, Tòfol, Pep i Margalida. No m'he d'aturar gens a pensar el nom dels primers mestres que vaig tenir des que vaig començar anar a escola a ses Trinitàries, a la Caritat i després a Sant Alfons. Fins i tot em resultaria més difícil recordar els noms dels professors que vaig tenir a la facultat! Amb ells vaig començar a llegir i a escriure i a viure el meu primer contacte amb el món fora de la família. Els meus primers amics, que ja no eren estrictament els fills dels amics dels meus pares, el meu primer treball en grup, quan participàvem a la festa de cançons de Nadal i de final de curs o la meva primera sortida de l'illa amb el viatge d'estudis a Galícia de vuitè. Qui ho diria després d'haver anat per aquí i per allà tots aquests anys des d'aquell primer viatge! I aquí és on em demano, per què sovint no és un requisit aquesta informació quan acreditem la nostra formació en el currículum o en una entrevista de treball? Aquests primers anys, que passaren de manera inconscient i que, molts, han quedat en el meu record, forjaren el que som avui.

Des d'aquesta inconsciència, del que he viscut i après amb els primers mestres, avui sorgeix, des de la meva

consciència, la certesa que aquest tresor que tenc és una riquesa plena de valors que vull compartir, en el meu dia a dia, en la meva tasca docent com a professor.

Amb ells vaig començar a llegir i a escriure i a viure el meu primer contacte amb el món fora de la família

Avui tenc una pissarra i un llibre digitals, el senyor o senyora google que em dona un caramull d'informació i tota una sèrie d'eines a l'abast que els meus primers mestres no s'haguessin imaginat mai. Don Gabriel, quan feia primer d'EGB, me'n record, gosava a dirnos que un dia hi hauria telèfons amb els quals la gent a més de sentir-se es podria veure. Supòs que el meu grau d'imaginació em duia a un món molt llunyà i que jo pensava que ja no ho veuria mai o si això passava, jo seria molt gran. Bé doncs, aquest moment és aquí i nosaltres, malgrat tenir molts

Antoni Rosselló Nadal

Antoni Rosselló Nadal va néixer l'any 1970. Va estudiar filologia anglesa a la Universitat Autònoma de Barcelona. Avui es guanya la vida com a professor d'anglès. Dins el món de l'educació ha treballat a diferents instituts d'Eivissa i Mallorca. En aquests moments exerceix a l'institut de Felanitx. Però no només són les aules allò que ocupa el seu temps: també té afecció per la música. Forma part de l'agrupació S'estol des Gericó on és encarregat de tocar el llaüt. A més, arribat el mes de juny, forma part de la comitiva de músics que acompanya pels carrers de la vila a Sant Joan Pelós.

d'aquests avanços tecnològics, els quals d'aquí a dos dies seran un fotimer més, som persones que si fa no fa tenim unes necessitats i uns comportaments semblants als de fa una sèrie d'anys. Els meus alumnes i jo ens continuam enfadant, tenim vergonya, ens posam gelosos, tenim pànic a xerrar en públic i una presentació oral ens fa tremolar les cames. Ens costa treballar en grup compartint i repartint la feina amb els companys... I aquí és on hi ha la meva tasca docent avui: millorar aquestes mancances, la qual cosa es converteix en un dels grans reptes de la meva professió.

I és per això, també, el meu grau de consciència de donar importància al fet de viure l'aquí i l'ara dins aquest dia a dia on saps perfectament que tots aquests avanços, sobretot tecnològics, no han d'esser més que un procés que vull fer, conèixer-los i usar-los en la mesura que sigui capaç d'assimilar-los, segons les meves necessitats, per tal de poder connectar una mica millor amb el món que m'envolta.

Gaudir d'aquest present em dóna capacitat per entendre totes aquelles hores que molts de mestres dedicaven als seus alumnes fora de l'horari escolar. Don Toni Massot i na M. Antònia d'anglès quan els dissabtes al matí ens acompanyaven al concurs Podium que organitzava l'empresa Agama a Palma, no havia tastat tants de lacaos de diferents sabors en ma vida! O la quantitat d'hores d'assajos amb na Francisca Tirado per preparar el villancet del concurs de nades de Portocristo, només per posar alguns exemples. No dubt gens ni mica que tant la veu de na Francisca com la seva guitarra varen esser un model per a mi que hagi fet que, avui, sigui capaç d'estimar la música i tocar el llaut com a company seu dins s'Estol. Aquesta dedicació, som capaç ara d'entendre-la i valorar-la i és per a mi un estímul que m'anima a anar endavant i dóna sentit a molts de moments d'esforç dins el meu treball com a professor.

Les voltes corrent i altres proves d'atletisme que feïem darrere el Parc amb na Lucía surten també en el meu record. No puc oblidar quan ella, de manera inútil i ara veig que un poc decebedora, intentava convèncer-me perquè m'apuntàs i participàs a alguns campionats que se celebraven durant els caps de setmana a diferents llocs de l'illa. Era sobretot en la modalitat de salt de longitud on jo destacava respecte als meus companys de classe, segurament a causa de les meves cames llargues després de la crecscuda que vaig fer a setè de primària. Pobra Lucía quan jo el dia abans de la competició trobava excuses per no anar-hi, potser per la por a fer el ridícul, però que ara són els orígens de la meva afició a l'activitat física que practico de manera amateur i són part del meu dia a dia. M'encanta córrer, nedar, anar en bicicleta i fer piragua i windsurf. Encara que mai vaig destacar com atleta, en tenc un bon record de la manera com se'm va ensenyar l'educació física.

Tampoc puc evitar xerrar de la sort que vaig fer d'aprendre català ja des de quart de primària amb don Pep Mascaró i sobretot amb en Toni Maimó quan estudiava la segona etapa. Aquesta oportunitat, que posteriorment va continuar a l'institut i a la universitat, és també un desig per a les futures generacions.

Finalment, vull dir que la telefonada de na Xisca que, de part d'en Toni Massot em convidava a col·laborar a la revista *Escola* em va alegrar l'horabaixa. Aquest breu escrit em dóna l'oportunitat d'agrair la feina feta als meus primers mestres que, a través de la seva tasca diària, són com l'aigua que rega les arrels d'una planta durant molt d'anys amb l'esperança que un dia, de cop i volta, sovint de manera inesperada, tregui el primer brot i doni el primer fruit.

Antoni Rosselló Nadal

LA PEPA VIATGERA

Per aquest curs escolar a les aules de 2-3 anys, tant de l'escoleta de Sant Alfons com de l'escoleta Municipal, s'ha posat en marxa un nou projecte. Consisteix en què cada infant, durant un parell de dies se'n porti a casa una pepa, la pepa viatgera, de la qual ha de tenir cura i n'és el responsable durant uns quants dies. Alguns infants li faran més cas que d'altres, però segurament entre tots podrem reviure molts de moments entranyables viscuts amb la pepa.

La pepa va acompanyada d'un quadern amb una petita presentació en el qual els pares podran escriure les activitats que ha fet el nin o nina amb la pepa, així com també podran enganxar-hi fotografies.

Dins l'aula amb l'ajuda dels infants s'ha preparat una motxilla amb vestits per a la pepa, un bolquer, i el quadern que ara té les pàgines en blanc, però que a poc a poc s'anirà omplint amb l'ajuda dels pares. A més, dins cada aula de dos anys han posat un nom curtet a la pepa perquè sigui bo de recordar i de dir Lola és el nom de la pepa de l'escoleta Municipal i les de l'escoleta de Sant Alfons nomen Toni i Maria.

Aquesta activitat ajuda a potenciar la relació família-escola, implica l'infant a sentir-se protagonista, a ser capaç de

verbalitzar el que ha fet amb la pepa quan torna a l'escoleta i ho conta als seus companys/es i després serà l'encarregat d'entregar-ho al següent infant.

Quan el llibre torna a l'escoleta i el llegim suposa per a l'infant un moment de curiositat, esperant les notícies noves, fotos, etc. I donant-li la importància que es mereix.

A la fi del curs ben segur tndrem el quadern ben ple de fotografies i esdeveniments per contar-vos i gaudir amb ells.

Les mestres de l'Escoleta Municipal

DECORAM L'ESCOLETA

L'escoleta és la nostra segona casa durant tot el curs. Són moltes les hores que hi passam, per això mateix, els qui hi vivim ens agrada tenir-ho al nostre gust. I no hi ha millor manera que participant de forma activa en aquesta tasca.

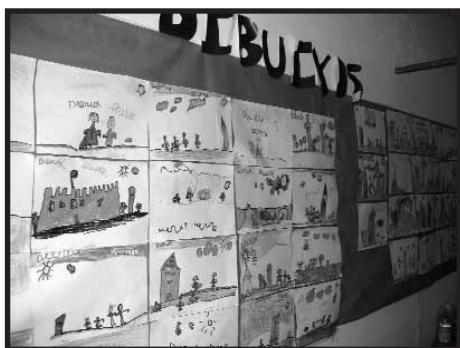
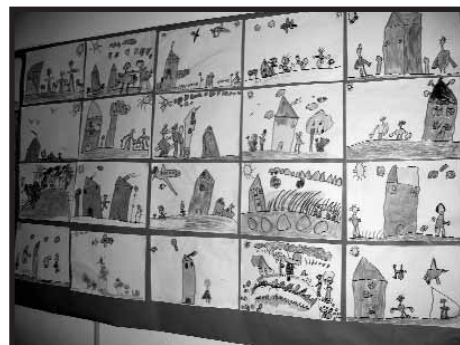
Així doncs, al porxo hi tenim les fotos dels nostres primers dies i activitats; hi trobam plors, rialles, sorpreses, expectació... A l'escala de 4 i 5 anys trobam el cos humà, tema que hem treballat els nins i nines de 4 anys. A partir d'una foto de la nostra cara hem acabat de completar un dibuix ben original i únic!

Els nins de 5 anys hem volgut explicar mitjançant un dibuix com veim LA TARDOR. Després ens hem engrescat fent un dibuix lliure i, com a veritaders artistes, hem reproduït les lletres de MIRÓ amb els 5 colors que més treballa el pintor.

D'aquesta manera passam molt de gust de veure la nostra feineta i, sobretot, d'aturar-nos amb els pares i padrins a mostrar-los els resultats.

Què ens basta de poc per estar contents!!

Les mestres d'Educació Infantil de Sant Alfons

QUI ÉS QUI?

Les mestres i educadores que feim la nostra jornada a l'escola passam moltes hores juntes i molts diferents moments. Per això, parlant ens hem engrescat a proposar-vos un joc.

Ens hem convertit en nines de l'edat de dos, tres, quatre i cinc anys, partint de l'enveja sana que ens fan en molts de moments els nostres alumnes, etapa de felicitat, innocència, cap preocupació, sinceritat, tranquil·litat... I ens hem animat a mostrar-vos la nostra infància.

Aquí, doncs, teniu una mostra de les nostres fotos...A veure si endevinam QUI ÉS QUI?

6

7

8

9

10

11

12

Solucions

- 1-Isabel Mesquida
- 2-Cati Barceló
- 3-Cati Grimalt
- 4-Catalina del Mar Oliver
- 5-Margarida Sureda
- 6-Magdalena Garcia
- 7-Maria Grimalt
- 8-Mª Victòria Gomila
- 9-Mª Antonia Rosselló
- 10-Pilar Gomila
- 11-Mª Pilar Manresa
- 12-Siham

VISITA DELS NINS DEL PRIMER NIVELL DE PRIMÀRIA al camp d'aprenentatge Orient

Els alumnes del primer nivell d'educació primària visitarem el camp d'aprenentatge Orient. A part, també va ser una passejada per l'esplèndida serra de Tramuntana. Varem gaudir de la natura, observar les plantes i un bosc d'alzinar meravellós.

Aprenquèrem oficis antics que es feien dins el bosc, aprofitant tots els seus recursos, però sempre respectant el seu equilibri natural.

EL FORN DE CALÇ

Antigament, fins els anys 60 del segle XX, la utilització de la calç era molt freqüent a tot arreu i era un dels productes més usats de la nostra societat. Tenia múltiples aplicacions tant a la construcció, a l'agricultura, ramaderia i medicina. De fet, a cada casa hi havia l'alfàbia de calç. Amb l'arribada dels ciments, les pintures, els productes químics..., la calç fou arraconada i els forns de calç abandonats.

Hi havia forn de calç a molts indrets, ja que la pedra calcària, matèria primera per a l'obtenció de la calç, a Mallorca, abunda per tot arreu. Segons el calciner Mestre Josep Sampol Barceló un forn de calç és: "Un clot fons i rodó on hi covem ses pedres, perquè a força de foc tornin calç."

EL FORN DE CALÇ

ELS MOLINERS (MOLINS D'AIGUA)

La força de l'aigua s'ha aprofitat des de temps molt antics per moure enginyers diversos, com els molins fariners. A tots els cursos d'aigua n'hi solen haver.

La majoria de molins havien d'aprofitar torrents de molt poc cabal, de manera que amb l'aigua que solia baixar no haurien pogut funcionar gairebé mai. Per això van haver de construir basses.

Una part de l'aigua del torrent es desviava cap a un rec amb poc pendent que seguia la vall paral·lela al curs natural. Si calia travessar torrents es construïen petits aqüeductes.

Com que el torrent tenia més pendents que el rec, el desnivell era cada cop més gran, fins a arribar al molí, s'omplia la bassa. Aquesta aigua acumulada a la bassa era la reserva d'energia. Com més gran i fonda era la bassa, més podia treballar el molí.

ELS CARBONERS

La producció de carbó vegetal com a font energètica bàsica a la nostra illa és força antiga i es perllongà fins a la dècada dels seixanta del segle XX. D'aquesta activitat relacionada amb l'explotació forestal n'han quedat nombrosos testimonis, i especialment en un entorn tan procliu com el de la Serra de Tramuntana, escenari d'una frenètica activitat que s'hi va produir al llarg de segles i que va constituir un dels principals recursos de subsistència per a una part important de la població dels pobles de la Serra.

Les barraques i els forns de carboner són, per tant, dues tipologies de primitives i senzilles construccions que sovintegen dins els boscos de la Serra i que donen testimoni d'aquella activitat frenètica i persistent. De fet, la barraca de carboner no és més que una rudimentària construcció amb la que el carboner es procurava un aixopluc mentre realitzava la seva activitat, que desenvolupava durant la primavera i l'estiu, eludint l'època de pluges que arruïnaven el seu treball. Gràcies a la seva barraca, el carboner podia romandre a la

montanya durant tot aquell llarg espai de temps que suposava l'elaboració del carbó. Construïdes al costat dels rotles de sitja, lloc preparat i de planta circular on cremava, durant un temps de 8 a 15 dies, la llenya d'alzina de la que s'obtenia el carbó. Per això, les barraques de carboner a la Serra de Tramuntana se situen gairebé sempre dins els extensos alzinars. Aquestes construccions són generalment de planta circular, aixecades amb paret seca de doble cara, una sola obertura o portal d'accés i una coberta cònica sostinguda per pals recoberts amb branques i un sostre de càrritx.

GIUSEPPE ARCIMBOLO

Els alumnes de 2on A hem treballat el pintor italià GIUSEPPE ARCIMBOLO i perquè vosaltres conegueu coses sobre ell aquí us ho explicam un poc.

Va néixer a Milà l'any 1527 i hi va morir l'any 1593. És conegut sobretot per les seves representacions manieristes del rostre humà a partir de flors, fruites, plantes, animals o objectes.

Va servir a la casa dels Habsburg, que era una gent acomodada i se suposa que va tenir un taller de pintura propi amb deixebles a Roma. També va treballar per a l'emperador Rodolf II a la ciutat de Praga i se'l va considerar com un Leonardo da Vinci de la cort bohèmia. També va crear instruments musicals fantàstics i aparells mecànics durant la seva estada en la cort del seu oncle Felip II.

Es va especialitzar en els capricis al·legòrics, pintures en les quals les natures mortes, els conjunts de flors, fruites, mariscs o peixos fan figures simbòliques dels elements o les estacions.

El retrat Vertumno és la seva obra més ambiciosa; és un exuberant retrat de l'emperador Rodolf II caracteritzat com el deu Vertumno.

Nosaltres l'hem volgut copiar un poc. Mirau el que hem sabut fer...

Els alumnes de 2on A

GIUSEPPE ARCIBOLDI
interpretat per Khrudít Lemog

GIUSEPPE ARCIBOLDI
interpretat per Elena Donadel

GIUSEPPE ARCIBOLDI
interpretat per Erika Drátt

GIUSEPPE ARCIBOLDI
interpretat per Romya Juchá

EL MEU POBLE

A Felornity tenim edificis importants: El castell de Santueria, la parroquia, l'Ajuntament, el mercat municipal, El Comant, El sindicat. També tenim un parc municipal, tres escoles, un poliesportiu, una biblioteca, una casa de cultura i un auditori. Està en rerealtat de muntanyes: Sant Salvador, el Callari, la mola i el puig Verd.

Actualment a Felornity hi ha 18.000 habitants de moltes nacionalitats diferents: marrocs, Xina, Brasil, Alemanya...

Hi ha hagut persones importants que han parat a la història: Guillem Sagrera, Bartomeu (aldeney), Mateu al rander, i Riquel Paralo...

També tenim dos gegants, carrellets, Sant Joan Pelós.

A Felornity tenim de tot i molt. Felornity m'agrada.!

Danià Yamena Colom
2nB

El meu poble

El meu poble és Felanitx i és una ciutat molt petita però hi ha molta gent. I també molts carrers, moltes botigues, que venen menjar, roba, joguets, i moltes coses; i moltes cases i uns parell de restaurants.

Des de canosta venen l'església de Sant Miquel, Sant Antoni, El Calvari, Sant Salvador, i els molins que abans feien farina. També hi ha cellers que fan bons vins i pagesos i ramaders.

A mi m'agrada el meu poble.

Miquel Mateu
Viquet Juan
20B

TREBALLAM LA NARRACIÓ

Continuant amb el projecte de suport de la lectura i la lecto-escritura, els alumnes de tercer de primària continuaran exposant alguns dels treballs realitzats.

Aquest primer trimestre hem treballat la NARRACIÓ. Aquí teniu una petita mostra de la seva imaginació:

LA FLOR MÀGICA

Un bon dia de bon matí, una bruixa pensà:
Donaré vida a una flor!

- Clar, com no ho hauria pensat abans.
- Aniria a un camp ple de flors
- Si! Si! Si! aquesta flor anirà bé!

I així ho va fer.
Però que faria la flor?

Va donar vida a la flor i li va ensenyar a ser dolenta. Però va venir una família i una bruixa bona. La família va dir:

- Però que fas? i la flor es va escapar. Era al carrer i quasi la va atropellar un cotxe i la va menyar pessa molt dolenta. Però a ella li era igual, però la família li va ensenyar a no ser dolenta. La bruixa dolenta es va engaderir perquè els seus plans mai li funcionaven! ella es tornà guapa, i després dolenta, bona, dolenta, bona.....

Maria de Lluç Barrientos Verga 3er B

EL SOMNI

Una vegada hi havia una nina que nomia Marta i que volia aconseguir el seu somni amb les seves amigues; Xisca i Marina. Un dia pel carrer coneixen una dona que nomia Antònia que era molt bona i tenia el somni de ser com na Marta. N'Antònia volia ser una persona "normal" i es va canviar de personatge. El primer dia no estava contenta però el segon dia ve ser perfecte amb les amigues i així va aconseguir el seu somni.

Viatge a Eivissa

El curs 2010/2011 vàrem participar a un concurs de betlems organitzat pel Diari de Mallorca i ens varen concedir un premi per l'originalitat de les peces i del muntatge. L'esmentat premi consistia en 15 bitllets d'anar i tornar amb vaixell a Menorca o Eivissa. Pensàrem que a tercer era un poc prest per gaudir d'aquesta mini aventura i ho posposàrem pel primer trimestre de quart ja que els bitllets caducaven el desembre de 2011.

No cal dir-vos la bulla i la il·lusió que a tots ens feia aquesta sortida. Vàrem gaudir tant de parlar-ne i preparar-nos per partir com de la passejada en si mateixa. Pensau que a les 6 del matí tots havíem de ser a files i no tornàvem a casa fins a les 11 del vespre. Només aquest detall ja suposava una emoció... de no aclucar ull de tota la nit!! Ara ja és un alumne el qui us contarà el que vàrem fer al llarg del dia. Us podem dir que vàrem quedar convidats per tornar-hi.

Les tutores de quart

21/10/2011

UN VIATGE A EIVISSA

Tot va començar un dia matí devers a les 6:00h.

El primer de tot que varem fer va ser pujar a l'autobús i partir cap a Palma. Quan arribarem a Palma ja varem veure el vaicell. Varem baixar de l'autobús i varem anar a donar les targetes d'embarc i varem pujar al vaicell. Dins el vaicell ens varem entretenir amb cartes, pass de taula petits, llegint o també xerrant.

Quan varem arribar a Eivissa varem baixar del vaicell i hi havia un guio i un autobús que ens esperaven. Varem anar a veure les salines, allà hi havia molta sal, i ens varem explicar com ho feien per a treure i aconseguir la sal.

Després varem anar al primer poble Eivici. El poble era molt antic però me va agradar molt veure-lo.

Un poc més tard varem anar a dinar.

Al cap d'una estona varem anar a Dalt Vila, tot era preciós i les ruïnes eren impressionants, t'altam va fer fotos i moltes, i de les murades ens varem dir que varem tardar 30 anys en acabar-les.

Una de les darreres coses que varem fer va ser anar de campar. Varem anar cap el vaicell i hi havia un parc de mala mar, alguns es varem demorar i d'altres es varem moure i caminar.

A la fi varem arribar a Palma i varem pujar a l'autobús que ens esperava, varem arribar a Eivissa allà on ens esperaven els pares.

I així va acabar un viatge tant divertit i a pesar dels vents i marejar tots ens ho varem passar super bé. Va ser una experiència inoblidable que segurament recordarem durant molt de temps.

Caterina Del Mar Barcelo Valms

4^aA.

ENTREVISTA

L'agenda sempre ha estat un mitjà senzill i eficient de comunicació família-escola. A més a més, la nostra agenda és especial ja que cada any ens parla d'algun tema relacionat, quasi sempre, amb el nostre poble.

Aprofitant el tema d'enguany, la música, a les aules de cinquè ens hem engrescat a saber més sobre el panorama musical del nostre poble. Aquí teniu la primera de les entrevistes. L'hem fet a un dels grups de pop rock que actualment té més ressò arreu de tota l'illa.

1. Com va sorgir la idea de formar aquest grup?

En Llorenç va anar a Manacor a comprar-se una guitarra. Quan en Xisco va veure en Llorenç amb la seva guitarra en va voler una, però va trobar que tenia massa cordes i es va comprar un baix. Després varen anar cercant més components pel grup.

2. Per què vàreu posar aquest nom al grup?

La idea va ser d'en Xisco: nosaltres trobàvem que era MASSA TARD (referint-nos a l'edat) per posar-s'hi amb això de la música. Llavors vàrem fer un joc de paraules mesclant l'anglès i el català i en va sortir: MYSTART.

3. Quin temps fa que vàreu començar?

Vàrem començar dia 27 d'abril del 2007 a S'ALTRE BAR.

4. Parlau-nos dels components del grup. Qui sou i com sou? Han canviat durant aquests anys?

Vàrem començar dins un taller de mobles en Llorenç, en Xisco i en Jaume Fiol, que toca la guitarra, però mai ha volgut tocar en públic. Més tard va venir en Bernat Rosselló, també per tocar la guitarra. A una festa vàrem trobar en Tomeu Fontanet i el vàrem convèncer perquè vengués a tocar la bateria amb nosaltres. En Rafel Adrover va venir a ajudar-nos al primer concert i encara és al grup. Des cap de poc temps en Tomeu Fontanet va deixar el grup i el va substituir na Maria Adrover que ha estat quatre anys a MyStart, però aquest estiu va anar al Perú a fer unes pràctiques i va venir a tocar en Pep Escales, que ara és el nostre bateria. També ha tocat amb nosaltres el teclat i el saxo en Joan Mayans.

Actualment formam MyStart en Rafel (guitarra), en Pep (bateria), en Llorenç (veu i guitarra) i en Xisco (baix).

5. Teniu formació musical o sou autodidactes?

Dos de cada. En Rafel i en Pep tenen estudis musicals; en Llorenç i en Xisco són autodidactes.

6. Hi ha hagut qualque fet que us hagi pogut separar en algun moment?

No

7. Quins són els instruments bàsics del vostre grup?

Bateria, baix i guitarra.

8. Quin tipus de música interpretau?

Pop rock.

9. Com triau el repertori de les vostres actuacions?

Feim versions de cançons que ens agraden.

10. Heu compost vosaltres alguna cançó? En cas afirmatiu, en podeu explicar alguns detalls?

Sí, dues: *Un jove de per aquí* i *Lolo*, dues històries de coneguts.

11. Teniu alguna cançó preferida?

Soldadito marinero de Fito y Fitipaldis.

12. Quants concerts heu fet? En recordau algun d'especial?

N'hem fet més de dos-cents! El que recordam més especialment és la primera berbena.

13. Com veis el vostre futur musical? I el del nostre poble?

A nosaltres ens veim tocant com ho feim ara per un parell d'anys més, sense més pretensions. En quan a Felanitx, pensam que té alguna cosa especial per la música.

14. Voleu afegir alguna cosa més o donar-nos algun consell?

Mai penseu que res és impossible.

Els alumnes de cinquè de primària

Receptes en anglès

Els alumnes de sisè s'han fet cuiners, però no uns cuiners qual-sevols. Per posar-ho un poc més complicat han elaborat les seves receptes en anglès. No us ho creis? Doncs... Let's go!

Miquel Xaïmo Vidal
6^èB

MY TYPICAL BREAKFAST

* Ingredients (for two persons):

- * Three yoghurts.
- * A strawberry Actimel.
- * A natural Actimel.
- * Some sugar or honey.

* Material:

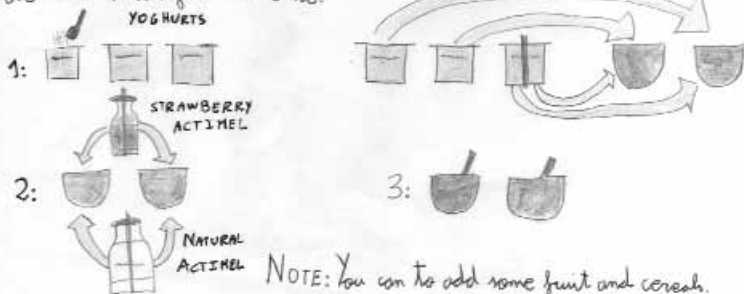
- * Two bowls.
- * Two spoons.

* Process:

1: We mix the sugar or the honey with the three yoghurts and we put one yoghurt in each bowl. We distribute the third.

2: We put half strawberry Actimel and half natural Actimel in each bowl.

3: We stir the ingredients with the spoon and we eat this delicious breakfast at once.

Camembert
with
gnocchi

Marina GA
Abitua Xamena

Ingredients:

- One camembert for person.
- Some garlic.
- 200g. of gnocchi for person.
- Some rosemary.
- Some red wine.
- Some thyme.

1. Make some cuts in the camembert.

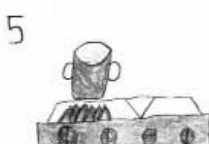
2. Put on it, the thyme, the garlic and the rosemary.

3. Put some red wine on the camembert.

4. Put all in to the oven during 20 min, at 200°

5. While, cook the gnocchi in water during 1 min.

6. To eat it, put one camembert on each dish, open it and set each gnocchi on the camembert.

A partir d'unes línies argumentals i unes pautes narratives prèvies, els alumnes han desenvolupat històries ben originals a la classe de llengua castellana. Totes no hi caben, però vet aquí una mostra ben il·lustrativa.

El 24 de octubre me fui a dormir muy temprano porque había tenido un día espantoso. Ese día tenía cuatro exámenes y me levanté a las cinco de la mañana para repasar, con más sueño que ganas.

Me fui a dormir temprano. Antes de que sonara el despertador, sobre la una de la madrugada, me levanté para ir a beber. Me di cuenta de que la casa había cambiado por completo.

Debo de estar dormido.

Pensé que eran imaginaciones mías. Abrí la nevera y solamente había cerveza. *Qué raro, ni papá ni mamá beben alcohol.* Ahí me asusté. Miré por la ventana y no vi ciudad, sino que estaba rodeado de muchísimos árboles. Me di la vuelta y vi un hombre lobo que se estaba zampano a dos personas con una cerveza como bebida.

Cuando el hombre lobo se giró, con todas las fauces llenas de sangre humana, me entró un terrible escalofrío. Vino a por mí. Me quedé paralizado. Evidentemente así yo era una presa fácil.

Cuando se disponía a saltar sobre mí, me acordé que llevaba puesto el collar de plata que me había regalado mi madrina. En apenas unos segundos, me lo quité y se lo

hice tragar a la bestia con tanta suerte que en cuanto se lo hubo z a m p a d o explotó.

Vino la policía cuando el peligro había pasado, como siempre. Cuando se iba a c e r c a n d o hacia mí, creyendo que todo había terminado, me di cuenta que a

mis espaldas había tres lobos más dispuestos a hacerme de todo menos cosquillas. Se abalanzaron sobre mí y no tuve otra que cerrar los ojos y empezar a gritar. Al abrirlos las únicas fauces que había delante de mí eran los blancos dientes de mi madre que me estaba despertando.

Todo había sido una pesadilla. Excepto los exámenes de ese día. Al final tuve que madrugar para seguir repasando.

JAUME MANRESA RIGO
1er ESO A.

Educació Secundària **escola**

Un día por la mañana, me desperté tranquilamente. La verdad es que me extrañó porque normalmente nunca me despierto del sueño si mi madre no me levanta.

Me fui a lavarme los dientes; no tenía ganas de desayunar. Me apetecía salir aunque eso no era habitual en mí.

Me vestí y bajé a la calle. Estaba todo desierto, no había nadie. Di vueltas y vueltas, pero parecía que nadie salía de su hogar para dar ni tan siquiera un paseo. Preocupado, no sabía qué hacer.

Vi un lagarto trepando por una pared y pensé: al menos no estoy solo, el lagarto me acompaña, por ridículo que pueda parecer... . Miré fijamente al lagarto y le dije:

-Pequeño reptil, ¿qué me podrías contar a mí, un humano infeliz?

El pequeño lagarto dejó de trepar y parecía que estaba a punto de hablar. Y habló, vaya que si habló:

-No sé qué contarte, solo puedo decirte que me aburro bastante porque siempre estoy trepando sin que nadie me acompañe. Hoy he perdido mi nido, no sé dónde fue a parar. La cosa es que ha desaparecido...

Cuando oí esas palabras lo primero que hice fue tartamudear y decir bien fuerte: ¡los lagartos no hablan! Salí corriendo, asustado...Qué bobada, ¡si los lagartos no hablan!

Corrí y corrí y me perdí. Comencé a oír ruidos raros (¡horror!) y vi una sombra extraña. Entonces pregunté quién era aquel nuevo ser...y me respondió con extravagancia:

-Una tortuga despreocupada. Camino lentamente sobre las hojas verdes....¿o es que no lo ves?

-¡Aaaaaaaaagggggg!- grité sin parar y eché a correr. A medida que iba perdiendo el aliento, empezó a perseguirme una luz tenue. Una voz agradable, calmada, me rescató.

-¡ Vamosss! ¡Que vas a llegar tarde!- repetía una y otra vez mi querida madre.

Desperté de mi sueño. ¡Había sobrevivido a esa jungla! Ahora cole. Tenía, inexplicablemente, muchas ganas.

NICOLE LUIS NIKLOVA
1er ESO A

LA PRIMERA SORTIDA DEL CURS!

El passat dia 6 de octubre del 2011 vàrem anar els alumnes de segon d'E.S.O d'excursió a radio i televisió Mallorca Última Hora . Tot va començar el dematí, ens vàrem trobar a les 8:30 del dematí al Toboso. Una vegada que hi érem tots, la professora va passar llista i a continuació pujàrem a l'autobús i empenguérem camí. Al cap d'uns 45 minuts- 1 hora arribàrem a Última Hora !!!

En arribar allà ens va rebre una dona molt simpàtica, que va ser la nostra guia..Primer vàrem entrar a una sala on hi havia moltes cadires i ens vàrem seure. Ens va explicar un poc breument el què feien allà; acte seguit, ens va posar un vídeo de les instal·lacions i el que feien. Després

vàrem berenar allà mateix, ens varen donar una quelymerienda per cada un. A continuació ens varen donar un diari primet amb històries; era un diari en color fet com un còmic.

Després com a obsequi ens donaren 18 ocells de diferents tipus, a cada un de nosaltres. Com que anàvem tan carregats, vàrem anar a l'autobús i deixàrem les motxilles, els ocells i jaquetes a l'autobús.

A continuació començàrem l'excursió per dins Última hora ! Vàrem anar primer a unes sales i ens explicaren com feien els escrits i com ho posaven en unes plaques de metall, també ens explicaren que enviaven a gent a diferents llocs del territori per obtenir la informació. També vàrem veure els tubs de tinta, les sales on es feien els diaris, també rotllos de paper que pesaven un munt de quilos. Me vaig fixar que a la nostra guia li agradava molt fer fotos, perquè a cada lloc on anàvem ens feia fotos! Va ser molt interessant perquè ens explicava diverses coses i els processos per fer diaris .

Encara faltava una estona per anar a Felanitx, així que ens anàrem a

Educació Secundària **escola**

un altre lloc. Primer vàrem anar per davant d'Endesa i ens vàrem aturar una estona, com una mitja hora a berenar. Quan vàrem acabar de berenar anàrem de camí cap a l'edifici d'Endesa. El primer que vàrem fer en arribar allà dins va ser fer-nos una foto de grup! Després entràrem a una sala i ens seguèrem i 3 monitores ens explicaren un poc el funcionament del lloc, què feien, ens explicaren la importància d'estalviar i de consumir menys electricitat, etc....

Llavors ens vàrem dividir en 3-4 grups i ens explicaren les activitats. Primer ens donaren una llibreta i un llapis i anàrem fent activitats de lògica, de memòria etc.. Va ser interessant perquè vàrem aprendre coses noves, coses que desconexíem i que són molt curioses. En acabar les activitats, ens donaren una gorra blava de record que posava Endesa !

Vàrem tornar a l'autobús i vàrem anar cap a Felanitx. Pel camí ens ho

vàrem passar molt bé perquè vàrem cantar cançons, etc... En arribar a Felanitx esperàvem ansiosos per veure als nostres pares, baixàrem de l'autobús i cada un ens anàrem a casa nostra.

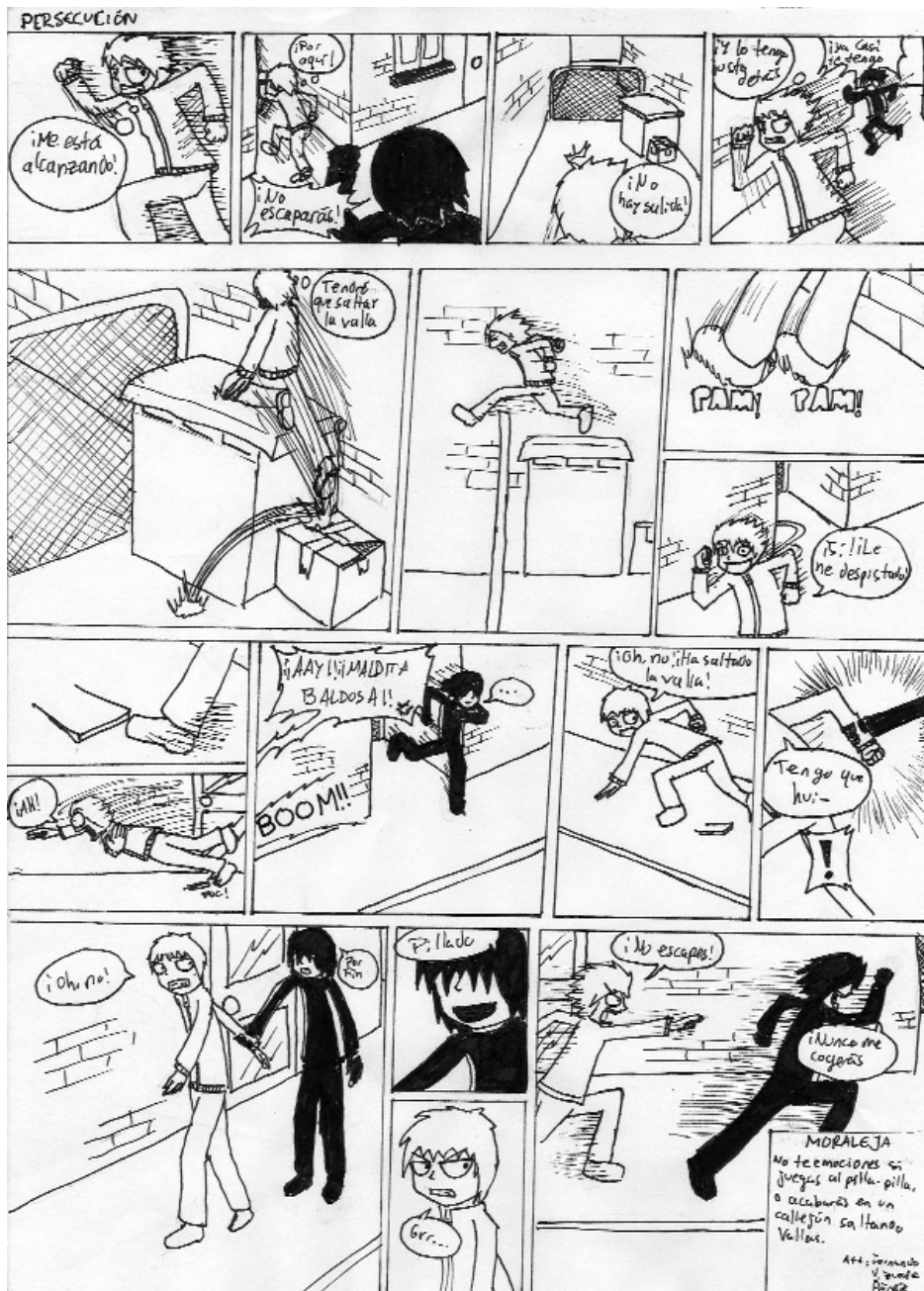

M'ho vaig passar bé, vaig aprendre coses noves i ens varen fer un parell de regals. I el més important: passar un molt bon dia en companyia del nostres amics i companys.

Mireia Casasayas Suárez
2on ESO A

Educació Secundària **escola**

Estimat diari:

No t'ho he contat mai... però fa uns anys vaig tenir una relació amb un noi. Una relació perfecta i que mai oblidaré. Anàvem a la mateixa escola des de ben petits però fins que no vam tenir 14 anys no érem més que amics. Però va arribar un dia en què ens vam enamorar. Ens vam enamorar bojament. Em despertava cada matí amb ganes d'anar a l'escola només per veure'l; tenia ganes de que fos la tarda per poder passar-la amb ell i, quan ens separàvem, només tenia ganes d'arribar a casa per trucar-lo i parlar. Mai em cansava d'ell. Aii!... em feia tan feliç!

Així com passava el temps ens vam anar enamorant de cada cop més i més, arribant a pensar que no podríem viure un sense l'altre. No hi havia secrets entre nosaltres; ens ho contàvem absolutament tot. Ell era l'únic capaç de fer-me somriure i oblidar tots els problemes amb un sol somriure o amb una mirada, i és que els seus ulls... aii, els seus ulls... eren tan macos! I ell, em coneixia tan bé, que si algun dia estava una mica trista no feia falta li digués; ell venia, m'abraçava, em xiuxiuejava a l'orella un t'estim i tot seguit em feia un petó a la galta. Era tan feliç al seu costat!

Encara que no fos perfecte, per a mi era el meu príncep blau. Era molt caparrut i sempre volia tenir la raó, i encara que a vegades em molestés una mica el seu comportament, jo ho respectava. En realitat, no teníem massa coses en comú. Teníem idees molt diferents i sovint discutíem, però no ens importava, ja que parlant se solucionen les coses i amb paciència sempre ens en sortíem. És més, sempre he pensat que una relació on mai es discuteix no va del tot bé... El més important és saber sortir conjuntament dels problemes, i nosaltres ho sabíem fer. Després d'estar amb ell, he tingut molt clar que cal respectar les diferents opinions de les persones (sempre que tinguin arguments per a defensar-les, clar). També que totes les persones tenim coses bones i dolentes, i segur que hi sortim guanyant molt més si miram les bones i no pas les dolentes.

Sempre recordaré l'últim estiu que vam passar junts... va ser de pel·lícula! Aquelles nits, passejant vora la mar, observant el reflex de la lluna a l'aigua mentre ens abraçàvem... no les oblidaré mai. Però quan va acabar l'estiu, després de dos anys de relació que van parèixer un somni, em va donar una notícia. Dues setmanes abans de començar les classe (havíem de començar 1er

de batxiller), em va informar de què els seus pares havien trobat una feina millor a Barcelona i que se n'anava a seguir els seus estudis allà. Quan vaig sentir allò va ser com si el món em caigués a sobre. No tenia forces per parlar. Ell em va abraçar amb força. Em va dir que ell no em deixaria d'estimar mai. Ja estava més tranquil·la.

Els primers mesos tot anava molt bé, però a partir del quart les coses ja van ser diferents. La distància feia molt difícil la nostra relació i els dos vam estar d'acord en què això no podia continuar. Des de que va marxar tan sols ens vam poder veure dos cap de setmanes. Tan a ell com a mi se'ns feia molt difícil la situació. El trobava tant a faltar... tant! Els seus petons, les seves carícies, la seva mirada, les pessigolles que em feia després de fer-me enfadar... Després d'estar-ho pensant uns dies vam decidir que el millor seria que ho deixéssim estar i seguíssim amb les nostres vides. Havíem estat tan units els dos últims anys que casi ens havíem oblidat dels nostres amics! Li vaig dir que no em truqués més, que ho empitjoraria tot, i que se'm faria molt més difícil oblidar-lo. I així hem estat durant 5 anys... Els 5 anys més llargs de la meua vida, en els quals, per molt que ho he intentat, no he estat capaç d'oblidar-lo ni de trobar algú que em fes sentir com ell ho feia.

Però encara no em crec el que m'ha passat avui... Resulta que anava caminant per Palma (comprava roba) i mentre esperava en un semàfor he sentit que algú que pegava un colpet a l'esquena. Pensant que seria un graciós, m'he girat tota enfurismada a punt de deixar-li la mà marcada a la cara, però quan m'he girat el cor se m'ha parat. Era ell. Havia canviat molt, però n'estava segura que era ell. Cap dels dos sabíem ben bé que dir, i ens hem limitat a mirar-nos als ulls durant uns segons. El primer que se m'ha acudit dir ha estat convidar-lo a fer un cafè. Ha acceptat. Ens hem aturat al primer bar que hem trobat i hem parlat tota la tarda. M'ha explicat que ha tornat a Mallorca a buscar feina; que ja estava cansat de dependre dels seus pares. Jo també li he explicat unes quantes coses. De sobte, quan ja no sabíem què més ens havíem de contar, m'ha dit que durant aquests 5 anys no havia passat cap dia en què no hagués pensat en mi. Que m'ha trobat molt a faltar i que se sent molt buit d'ençà que ho vam deixar. M'he quedat en blanc uns segons, llavors li he explicat que jo em sentia igual i que no l'havia deixat d'estimar mai. Ha somrigut i m'ha abraçat més fort que mai. M'ha dit que demà a la nit em durà a sopar a un lloc molt romàntic. Vull que sigui demà! Torno a ser feliç. Més feliç que mai. I, definitivament, crec en el destí.

Margalida Roig Chulià
4t ESO A

Estimat diari:

Avui ha estat un dia ambigu. Especial i frustrant. Per què? Idò perquè m'he trobat amb la Sílvia. Sí, la mateixa Sílvia amb qui vaig tallar fa cinc anys perquè se n'havia d'anar a viure a l'estranger. Quasi no l'he reconeguda. Ella m'ha saludat i, quan m'ha demanat si era jo, me n'he adonat que era ella.

Encara no t'he contat això perquè fa cinc anys no escrivia cap diari, però la relació que vaig tenir amb ella va ser molt bona. Vàrem estar junts només uns mesos, però varen ser uns mesos molt feliços. Ella em va demanar per sortir a mi quan una amiga en comú li va dir que ella m'agradava. En aquella època jo era molt tímid i no m'hauria atrevit mai a demanar-li res.

Quan va venir, tota directa i sense tallar-se un pèl, em va dir un simple T'estim . De sobte vaig perdre tota la timidesa i no podia dir una altra cosa que no fos Jo també .

No era una noia gaire controladora, i jo no era gaire gelós, així que la relació va funcionar bastant bé. Com que vivíem bastant a prop, no ens era difícil veure'ns, però només els horabaixes, ja que no anàvem a la mateixa escola. Gairebé cada horabaixa ens ajuntàvem, uns pics a casa d'un, uns a casa de l'altre, i sortíem a donar voltes pel poble sense rumb fix.

Moltes vegades discutíem per coses petites, com la música; ella odiava la música que jo adorava, i sovint me deia que deixés d'estar tant de temps escoltant (textualment) aquella música infernal . I és clar, jo m'enfadava; o quan jo em ficava de broma amb ella i ella estava molt susceptible per estar en un d'aquells dies del mes , i s'enfadava amb mi. Però tot d'una (com a molt tard, un parell de dies més endavant) ens reconciliàvem.

Fins que un dia que vàrem quedar, com de costum, me va dir rotundament: En una setmana me'n vaig a l'estranger amb ma mare. (Els seus pares estan divorciats) Ha trobat una bona feina i ha guanyat el judici per la meva custòdia, així que me'n vaig. Possiblement no ens veurem en un bon temps. Ho sento...

No sabia com reaccionar. Més que per la idea de que no la veuria en molts d'anys, estava abatut pel seu estat. S'estava contenint les llàgrimes tant fortament que em podia veure reflectit als seus ulls. Aquell dia vàrem estar a la seva habitació en silenci una bona estona, abraçats. I el dia va arribar. Se'n va anar. No vaig anar a l'aeroport perquè no volia deprimir-me més.

No hem estat en contacte des de llavors. Els meus pares em diuen coses com les trucades internacionals són molt cares o millor que ni hi pensis,

Educació Secundària **escola**

d'anar-hi cap a allà . Increïble

Però el temps passa. He intentat tenir més relacions. Una cosa que vaig treure en positiu és que no havia de ser tan tímid. Havia de viure llançat. No sé a quantes noies vaig demanar per sortir. Tampoc me'n recordo amb quantes vaig arribar a sortir de veritat ni quantes em varen contestar amb una bufetada. I tampoc me'n recordava de la Sílvia. Però ha estat instantani: ella m'ha saludat avui, després de cinc anys i m'han començat a venir a la ment tots els moments que vaig viure amb ella.

Teníem molt de què xerrar i hem decidit d'anar a prendre un cafè. Hem xerrat del què hem fet en aquests 5 anys. Feia temps que no reia tant amb una simple conversa. En un moment, les nostres mans s'han tocat. Ens hem quedat mirant en silenci una bona estona. Pareixia que de sobte res no havia passat. Que no havien passat cinc anys. Que ella mai se n'havia anat a l'estranger. Que jo tornava a ser el mateix noi tímid que era abans. I ella també experimentava aquesta sensació. Ho sé per la forma en què me mirava. Ens hem adonat que encara sentíem coses l'un per l'altre. I just quan anava a obrir la boca per proposar-li tornar a començar, ella ha dit: No...no potser. Només estaré per aquí uns dies. Volia tornar a veure la ciutat on em vaig criar i res més. No esperava trobar-me amb tu. Feia molt de temps que no m'ho passava tant bé i me n'alegro de veure que has crescut tant, però... Jo ho sé. Tu ho saps. No podem tornar enrere. Ens hem tornat a veure, però el destí vol que només siguem amics. Ho sento

Així, en uns segons, el dia ha passat de ser un dels millors dies que he tingut en cinc anys a ser també un dia igual de frustrant que aquell dia, quan em va donar la notícia de que se n'anava. I a més, acabava la frase amb les mateixes paraules. Com si ho hagués

estat assajant.

Ho vaig entendre. Ella era feliç allà. Segurament ja tenia alguna relació sèria. Em vaig rendir. Ella no va dir res, simplement em va fer un petó a la galta i se n'anà.

Ara estic deprimit, però esper que algun dia puguem tornar a veure'ns i puguem tornar a aquells feliços dies en què jo era un noi tímid que sortia amb una noia especial. Tan especial com ella.

Fernando Vizuete Pérez
4t ESO A

CLASSE DE BOJOS SEMPRE HEM ESTAT, PERÒ NO CANVIARIA RES DEL QUÈ HEM PASSAT!

Record que des de ben petits quasi tots els que hem arribat a 4rt d'ESO hem anat a classe junts. Primer vàrem començar anant a l'escoleta de les Trinitàries. Allà record que aquell pati semblava enorme i els petits experiments que feia amb na Bàrbara, o que creiem que en Daniel Otero era mut. Després vàrem passar a un nou edifici: la Caritat. Allà hi duguérem a terme gran part de la nostra educació primària (els primers exàmens, els problemes matemàtics, les primeres discussions...)

Quan acabàrem de fer 4rt de primària tornàrem a canviar d'edifici; passàrem aquesta vegada a l'edifici Sant Alfons, i tots pensàvem que havíem passat de ser els més grans a ser els més petits. Allà hi arribàrem amb els aprenentatges que na Francesca Cler i n'Apol·lònia Monserrat ens havien ensenyat amb tanta paciència.

Els dos darrers cursos d'aquesta etapa els férem amb en Tòfol i els seus exemples amb les barres de xocolata. Finalment, acabàrem l'educació primària i començàrem el nostre viatge definitiu cap a l'educació secundària.

El primer dia el recordo com si fos ahir: tots estàvem molt nerviosos, no sabíem com seria. I fins enguany, que ja ens toca posar punt final en aquest cicle! Malgrat sigui ja la darrera esprintada, encara ens queden coneixements i educació per rebre.

Durant tots aquests anys ens hem fet amics dintre i fora de l'aula...molt bons amics. L'any que ve, si tot va bé, cadascú de nosaltres seguirà el seu propi camí. Però us asseguro a tots que mai no me'n penediré d'haver anat amb els meus companys a classe i que tampoc canviaria res de tot el que hem viscut junts i de tots els fets que ens ha passat.

*Maria Servera Monserrat,
Magdalena Vicens Soler.
4rt ESO B*

El meu PQPI

Tenc 16 anys i visc a Felanitx i el darrer curs que havia fet era 2n Eso (IES FELANITX) i m'ha anava fatal. Jo he tria el PQPI perquè no podia fer l'ESO i també m'agrada el PQPI d'oficina. Ara que he començat el curs esper que aprovi i fer els Mòduls Voluntaris per treure el títol d'ESO.

A mi m'agrada perquè fins ara m'ha anat molt bé, per ara pens que podré aprovar el PQPI perquè em va molt bé i es fàcil, és més útil per poder treure el títol d'ESO si els estudis no t'han anat d'allò més bé.

Dins l'aula ens trobam bé, tenim nous amics i moltes més coses. Per ara tenc previs fer el 2n PQPI per aprovar i fer la prova d'accés al grau mitjà.

Hassan Mallal

Jo vénc de l'IES FELANITX, tenc 16 anys i soc de Còrdova. He triat aquests estudis perquè des de sempre m'ha agradat la informàtica i vull treballar en una gran empresa. Trob que el curs és un poc difícil però aprens ràpid. Això d'auxiliar d'oficina m'agrada molt, jo crec que aprovaré.

Ara me sent millor estudiant perquè m'agrada i m'esforç bastant i també me sent més útil perquè ara aprenc coses que abans no sabia.

Dins la classe me trob molt bé i la gent és molt amable uns amb els altres. Dins l'escola també em sent bé perquè he conegut gent nova.

Per a l'any que ve m'agradaria fer el segon any o fer una prova d'accés i entrar en un grau mitjà. Per això aquest any m'esforçaré al màxim per poder aprovar i anar a fer les pràctiques.

Alba Donaire

Tenc 16 anys, visc a Manacor.

Jo he triat aquests estudis perquè trob que per a mi serà una feina molt bona. El curs, trob que el porto bastant bé. També trob que els professors expliquen bastant bé.

L'any passat estava un poc distret però enguany he canviat molt: estic molt interessat amb l'escola i també estic molt interessat amb els estudis. Com he dit a mi m'agrada aquest curs perquè he fet amics nous i me duc bastant bé amb ells. Jo me sent igual que l'any passat, però com ja he dit penso que he fet un canvi gros amb els estudis i amb els deures que me donen els professors.

Dins la classe me trob bé, no me sent tant aclapat com l'any passat. Em referesc que l'any passat fèiem més exàmens que enguany, també me donaven més tasca que enguany. D'aquí a l'any que ve esper haver aprovat aquest curs i poder començar bé el proper curs. Els meus plans són: aprovar els dos cursos de PQPI, després poder anar a fer un mòdul d'administració i finalment poder trobar feina a alguna empresa, esper que sigui a Manacor.

Joan Miquel Bernabé

COMENÇAM JUGANT I ACABAM LLEGINT

Aquest trimestre us volem presentar certs jocs que tenen molt a veure amb l'aprenentatge de la lecto-escriptura. Llegir és una activitat multisensorial, on cal un equilibri entre l'habilitat visual, auditiva i motora per relacionar el símbol escrit, la seva grafia i el seu so.

En aquest article ens centrarem en l'apartat de la percepció visual. Segons Marian Baqués, la percepció és un procés actiu i no ho sembla, de fet, no acostumam a estar atents a la gran quantitat d'informació que entra a la nostra consciència procedent dels sentits. Sovint ens passa per alt bona part de la que rebem dels estímuls de l'exterior.

Inconscientment, quan llegim, què feim?

-Percebem visualment un conjunt de lletres.

-Analitzam una per una cada grafia i les relacionam amb el seu so.

-Allò que hi ha escrit s'omple de significat i contingut.

D'aquesta forma la percepció visual juga un paper importat en l'aprenentatge de la lectura, mitjançant la vista aprenem sense adornar-nos-en i aquesta pot ser una de les joguetes més divertides de totes, la més barata i que sempre tenim a mà. Podem utilitzar la percepció visual per jugar, i així, aprendre serà més divertit.

Segons Mònica Cuadras, les habilitats de percepció visual són les següents:

DISCRIMINACIÓ VISUAL: és la capacitat d'apreciar i conèixer els trets distintius

de diferents figures. Treballem la mínima diferència apreciable amb qualsevol exercici o joc en el qual intervingui la percepció de forma.

FIGURA-FONS: es refereix a la identificació d'una mateixa figura (imatge o paraula) en diferents estils i formes. Es realitzen exercicis o jocs en els quals sigui necessària la recerca d'una forma o dibuix.

CONSTÀNCIA DE FORMA: és la capacitat de reconèixer un mateix símbol independentment de la seva orientació, forma i/o grandària. Es treballa bàsicament amb trencaclosques, "Tangram"... en els quals s'han de relacionar dibuixos o figures.

MEMÒRIA VISUAL I SEQÜENCIAL: és la capacitat per a reconèixer i recordar una seqüència de lletres, paraules o símbols en diferents contextos. Treballem amb exercicis que segueixin una sèrie o

no acostumam a estar atents a la gran quantitat d'informació que entra a la nostra consciència procedent dels sentits

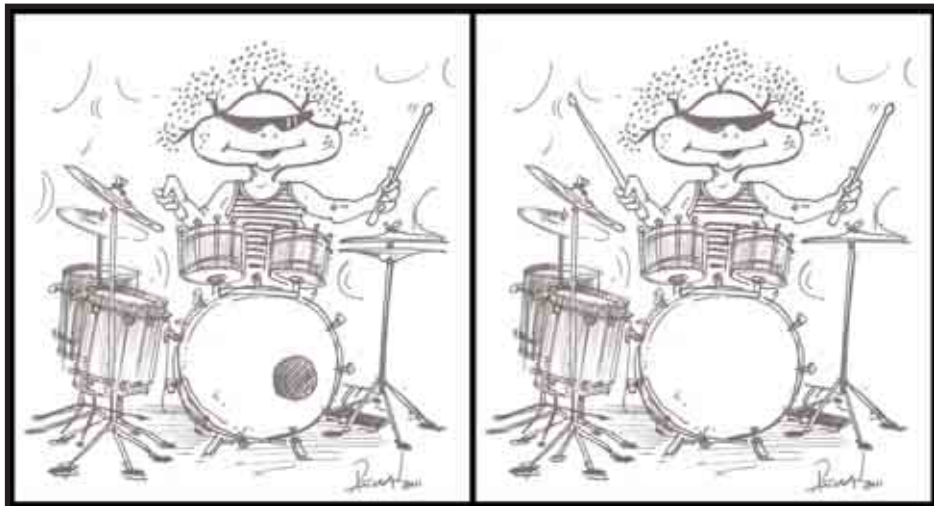
seqüència concreta de formes o símbols i en els quals intervingui la memòria visual.

RELACIONS VISO-ESPACIALS: es refereix a la relació entre la visió i l'espai tridimensional. Treballem amb exercicis que requereixin fer inversions o girs d'un mateix objecte en l'espai.

TANCAMENT VISUAL: és l'habilitat per a determinar la percepció final sense necessitat de tenir tots els detalls presents.

Aquí pretenem presentar diferents exemples d'activitats per treballar algunes d'aquestes habilitats:

1- Cerca les 7 diferències

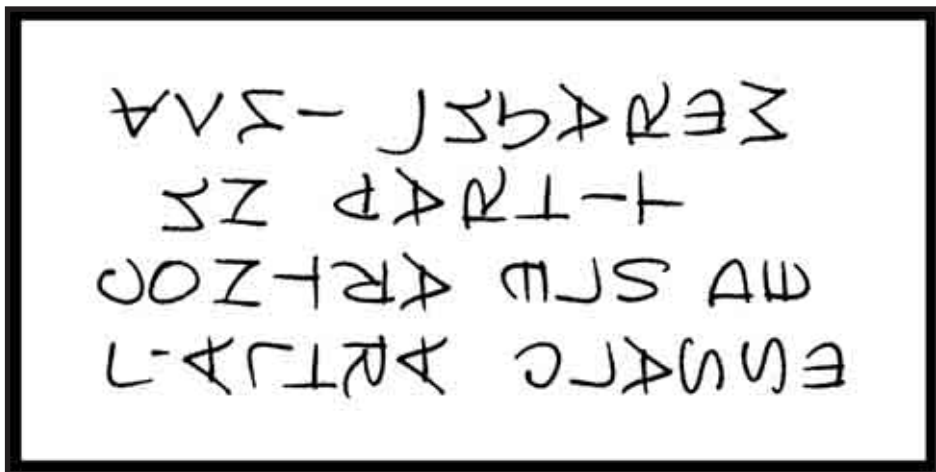

2- Els quadres petits de l'esquerra, a quines coordenades del dibuix corresponen?

3- Mentre el nostre lledoneret camina pel bosc, sis animals l'espïen. Troba'ls i pinta'ls.

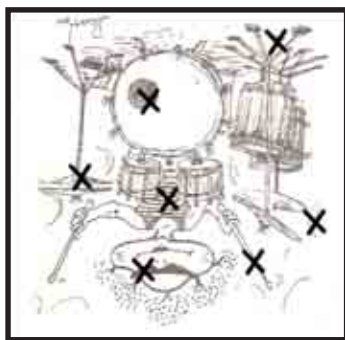
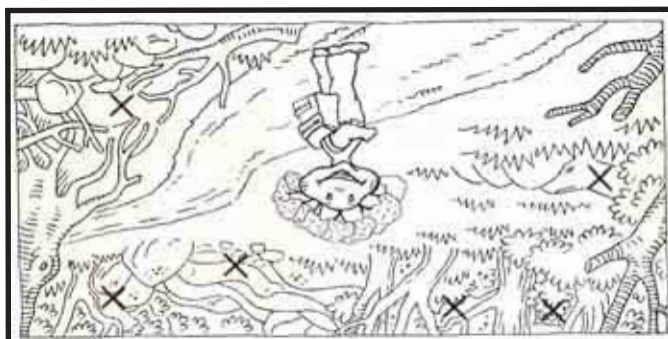
4- Sabeu descobrir què diu aquí? Posa cada lletra en la posició correcta i ho podràs llegir.

5- Feim un jeroglífic?

SOLUCIONARI:

- 4- Avui jugarem un partit contra els de l'altra classe
- 5- A Sant Alfons

BIBLIOGRAFIA:

- Joan Portell (2004) *M'agrada llegir.*
- Mònica Cuadras. *Influencia de la percepció visual y su tratamiento en el aprendizaje.*
- Marian Baqués. *Jocs per aprendre a llegir i escriure.*
- Montserrat Bigas, Anna Camps i Marta Milian. *Jocs de llenguatge, jocs de sons i de lletres.*
- <http://www.pensamientos.org/pensamientoslectura.htm>

Ell m'ensenya
expressions i
frases fetes que
no s'aprenen a
una escola

Quan hem van proposar si volia escriure aquest article vaig pensar que s'havien equivocat de persona, ja que no tenia una afició molt definida. Faig una feina que m'agrada, he format una família i gaudeixo de l'estiu com fa molta gent, llegint un caramull de llibres, passejant pel port i nedant al preciós Algar.

Més tard se me va encendre ” la bom-

gaudeixo de l'estiu com fa molta gent, llegint un caramull de llibres, passejant pel port i nedant al preciós Algar

beta “: la meua afició era l'anglès!

Aquesta afició per la llengua anglesa tal vegada començà de petita. Viví a Palma, envoltada d'escoles. Davant el meu col·legi van obrir una acadèmia d'anglès i hem va cridar l'atenció, així que vaig decidir assistir-hi. La professora era una al·lota americana que mostrava un gran entusiasme pel seu idioma.

Vaig assistir a les seves classes durant uns anys i el darrer any, quan la professora tenia qualque imprevist, hem demanava que fes la classe jo. I aquí va ser on vaig iniciar aquesta afició per l'anglès i em vaig decidir per realitzar la carrera de mestra.

Al cap d'uns anys vaig anar formant o canviant la meua vida i vaig haver de deixar una mica de banda l'anglès. Quan les meves filles es van fer grans vaig veure l'oportunitat de tornar-me a endinsar en l'estudi d'aquest idioma tan

enriquidor, i em vaig matricular a l'escola oficial d'idiomes on he cursat fins l'Advance 2.

Aquesta afició per l' anglès m'ha portat a participar d'una experiència enriquidora. Un dels professors que vaig tenir a l' EOI hem va posar en contacte amb alguns residents anglesos que tenien interès a intercanviar classes de conversa d'anglès per classes de castellà. Vaig pensar que tal vegada podria ser interessant. El meu company d'intercanvi és un jutge retirat, que té unes aficions molt poc habituals: pilotar bimotors, navegar i el castellà. Ens veim un cop per setmana, ell m'ensenya expressions i frases fetes que no s'aprenen a una escola per especialitzada que sigui. I jo li ensenyo el mateix en castellà, per la qual cosa el meu aprenentatge d'anglès encara no ha acabat. I que sigui per molts d'anys!

MARIBEL VILANOVA
Mestra de primària.

Nosaltres fem la

feina i decidim

Ens trobem en el sobri despatx d'un notari instal·lat en un pis vell de sotes alts.

En una habitació s'hi esperen tres persones. Han decidit unir les seves forces per constituir una empresa. Són amics, són treballadors i seran socis. Cada soci tindrà un vot i es gestionaran democràticament. Tots aporten al projecte els diners o els recursos que poden: els seus coneixements i la seva feina, alguns diners, material, eines i molta il·lusió. Són una cooperativa de treball.

En una altra sala, algú signa un paper i aporta diners per muntar una empresa. Arrisca els diners i, en contrapartida, pren totes les decisions. De la mateixa manera que compra lloga o contracta pot vendre l'empresa, o acomiadar persones: per això hi posa els diners. És

una empresa mercantil.

Aquest és l'origen i la diferència entre una empresa mercantil -jo poso els diners per tant jo mano- i una cooperativa -nosaltres posem la feina i, entre tots, decidim.

Una altra diferència és l'objectiu: l'objectiu de l'empresa de capital és guanyar diners o preservar els que hi hem posat; l'empresa cooperativa te per objectiu mantenir els llocs de treball i,

les cooperatives son històries de persistència, persistir cada dia, cada final de mes, cada any

per fer-ho, requereix diners. La necessària viabilitat econòmica respon a la voluntat de mantenir llocs de treball.

En èpoques de bonança, quan tot va bé, si es fa bé la feina les empreses creixen: unes incorporen treballadors assalariats. Les cooperatives incorporen socis, amb veu i vot en les decisions i el futur de l'empresa. Les mercantils distribueixen beneficis entre els que hi han posat diners. Les cooperatives distribueixen els excedents entre els socis treballadors, i així es socialitza el benefici.

En èpoques de crisi, quan tot va malament, les empreses ho passen malament: unes acomiaden treballadors i possiblement acaben traslladant la producció a un país on els recursos (humans) siguin més econòmics. El seu objectiu és guanyar diners i preservar-los. La fi justifica els mitjans.

En èpoques de crisi, quan tot va malament ... què fan les cooperatives? Què decideixen els treballadors fer amb el seu projecte? Decideixen seguir treballant, re inventar-se, canviar de produc-

te, de client, de mercat ... decideixen quedar-se en el territori. Decideixen persistir.

“... i aquell esforç, que prou que coneixes, de persistir quan res no ens és propici.
“ M i q u e l
Martí i Pol

En aquesta època que ens toca viure cal persistir, les cooperatives son històries de per-

sistència, persistir cada dia, cada final de mes, cada any. Si voleu llegir una història de persistència cooperativa us recomano el llibre “La Fageda, història d'una bogeria”, que tingueu bona lectura.

Per Blai Garcia

*Extret del Blog: Ara, cooperatives. Fem créixer el moviment cooperatiu
Per a més informació : <http://emprenem.ara.cat/aracooperatives>*

*Dia del Domund.
Els nins representen les
cinc parts del món*

*Dia del Domund.
R. Rosselló i M. Perelló
Any 1953.*

*Inauguració del col·legi
Reina Sofia de s'Horta
Any 1976*

*D. Andreu Riera Perelló.
(1877-1968).
Mestre d'escola. Exercí la
docència a l'escola
graduada de Felanitx*

Al diligentíssim obrer
de la ensenyansa

Don Andreu Riera Perelló

En motiu de la seva jubila-
ció de mestre nacional

Diligent com un jueu
set setmanes d'anys seguit
fent escola heu conseguit
ben guanyat, un jubileu.

Del pensament, fer bon us
heu ensenyat a balquena:
Setanta anys d'uis a l'esquena
peró enau dret com un fus.

Mai, per res, vos heu retut
be ho saben vostres companys;
puix sou ple de jovintut
per lluitar en nobles afany;
vulla Deu que per molts anys
amb alegria i salut.

Felanitx Octubre 9-1947.
Amb moltíssim d'afecte vostre amic.
ANTONI VAQUER OBRADOR

*Glossat d'Antoni
Vaquer Obrador en
motiu de la jubilació de
D. Andreu Riera,
aparegut al setmanari
Felanitx el 18 d'octubre
de 1947*

*Dia de Domund.
Nin vestit de frare.
Any 1955*

Festival de Nadal 2011

Primària

Primer: Jo penso portar-li	Música:	<i>Popular</i>
Segon: Diuen que el messies	Música:	<i>Popular</i>
	Violí:	<i>Roser Julia</i>
	Violí:	<i>Maria del Mar Mas</i>
	Saxo:	<i>Miquel Huguet</i>
	Guitarres:	<i>Alumnes d'extraescolar</i>
Tercer: Jingle Bells Rock	Música:	<i>Francesca Adrover</i>
	Lletra:	<i>Popular</i>
Quart: The Rock Age	Música:	<i>Francesca Adrover</i>
	Lletra:	<i>Popular</i>
	Guitarra:	<i>Llorenç Nicolau</i>
	Bateria:	<i>Lluís Serra</i>
Cinquè: Temps Nou	Música:	<i>Francesca Adrover</i>
Sisè: So This Is Christmas	Música i Lletra:	<i>John Lennon</i>

Secundària

Primer: El Trineu (Flauta)	Música:	<i>James Pierpont</i>
Segon: Silver Bells	Música i Lletra:	<i>Jay Livingston and Ray Evans.</i>
	Piano:	<i>Joan Jaume Oliver</i>
Tercer: És un desitg	Música i Lletra:	<i>Josep Thió</i>
	Guitarres:	<i>Lluís Nicolau, Carles Medina, Juan Carlos Díaz, Sara Obrador i Inés Obrador</i>
	Bateria:	<i>Catalina Rigo</i>
Quart Pot-pourri Adeste Fideles	Música:	<i>Adaptacions de Francesca Adrover</i>
	Música:	<i>Popular</i>
	Acompanyament:	<i>Joan Círia (antic alumne)</i>

Bon Nadal

